



Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— întocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Supliment la foaia „Lumina Satelor” | Un număr din foale costă: Lei 2·50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lele.

„Căutați la paserile ceriului”

Dăm în continuare din numărul 23 predica cu paserile ceriului.

Nu odată, învățăjii cari cercetează viața paserilor, și-au pus întrebarea: *de ce cântă paserile?*

Răspunsurile și părerile au fost și sunt diferite; la la o regulă generală nu s'a putut ajunge. Singura părere în care s-au întâlnit cu toții este că: *paserile cântă fără să aibă lipsă de nimic; fără să ceară nimic prin cântările lor.*

Noi ducem mai departe răspunsul învățătilor și zicem: paserile cântă pentru slava lui Dumnezeu. Este în firea lor să-l laude neîncetat pe Dumnezeu prin cântările lor.

Ce predică, ce lecție ușătoare ne sunt și în privința aceasta paserile ceriului! Ele cântă fără să aibă lipsă de nimic. Ele cântă fără să ceară nimic. Ele cântă pentru slava lui Dumnezeu.

Dintre toate vietările pământului, parcă nici unele nu folosesc atât de mult cântecul de slavă lui Dumnezeu, ca paserile ceriului. Oriunde sunt 2–3 păsărele, ele înfiripează un ciripit de cântare... ele înaltă un cântec de slavă lui Dumnezeu.

Așa ar trebui să facem și noi. Un creștin adevărat ar trebui să petreacă neîncetat în cântări de slavă lui Dumnezeu. Oriunde ne-am întâlni 2–3 suflete ar trebui să înăltăm rugăciune și cântare de slavă lui Dumnezeu. Dar noi am uitat tocmai lucrul acesta: am uitat rugăciunea și cântarea de slavă lui Dumnezeu. Noi »cântăm« numai când avem lipsă de ceva și ne trebuie ceva. Rugăciunile noastre, de regulă sunt un fel de »cerșetorie«. Noi »cântăm«, de regulă, numai pe timpul boalelor și încercărilor (când ne merge bine, »cântăm« prin cele crășme).

Mai în primăvară am văzut în țarina unui sat mulțime mare de popor, în frunte cu preotii și praporii. Tot poporul stătea în genunchi și se rуга. Ce lucru frumos era acesta!... numai că avea și o mică umbră. Se făcea rugăciune pentru ploaie. Poporul eșise la rugăciune aşa zicând silit și biciuit de urgia secretei. Era aici o »cântare« frumoasă, numai că în dosul ei stătea năcasul, seceta.



Am vorbit cu un crescător de canari (paseri ce cântă închise în colivie). Imi spunea lucruri interesante. La naștere, canarii sunt și ei un fel de vrăbii cari nu cântă. Pentru a-i îndemna să cânte, li se face o colivie închisă cu totul de 3 părți; deschisă numai în o parte. Băgat și izolat în această colivie întunecoasă, canarul începe să cânte. Din ce se încăpătinează să nu cânte, i-se micșorează lumina. Sunt paseri cari nu cântă decât închise în colivie.

Cam de specia aceasta suntem și noi. Noi »cântăm« de regulă numai închisi în »colivie«... numai pe timp de năcaz și încercări.

Mă gândesc chiar la mine. Aici în sanatorul dela Geoagiu, stau și eu ca închis într'un fel de »colivie«. Acasă aveam 6 ferestri la casă și lărgământ destul. Aici stau închis într'o cameră mică, cu o singură fereastră spre pădure. Domnul Dumnezeu m'a închis și pe mine într'un fel de »colivie« să mă învăță a »cânta« mai bine.

*Simțindu-mă singur
să cânt singurel:
Mai lângă Domnul meu,
mai lângă El.*

Slăvit să fie Domnul că m'a trimis aici! O, ce cântări noue am învățat în »colivia« dela Geoagiu! Doară niciodată n'am »cântat« aşa de frumos ca în »colivia« aceasta. Poate niciodată nu m'am rugat cu atâta duh și putere ca aici. Și totuși, ascultând pe fereastră lumea paserilor... mă rușinez. Eu cânt din »colivie«; ele cântă din libertate. Eu îl slăvesc pe Domnul dupăce m'a închis aici; ele îl slăvesc din libertate.

»Căutați la paserile ceriului!... ah, ce predică plină de fior și de răspundere văd eu azi în aceste cuvinte ale Mântuitorului!

Geoagiu-Sanator la 30 Maiu 1931. (Va urma).

O scrisoare mult grăitoare

și un apel către ostașii din jurul com. Prejmer-Brașov.

Mult dorite părinte sufletesc!

Vestea cea mult dorită de reîntoarcerea și înșănătoșirea Sf. Sale, ne-a umplut de bucurie inima și sufletele. Așa va fi fost voia Domnului din cer ca să avem o întreistare, ca prin aceia să ne îndreptăm cu inima spre Domnul, nădăduind cu răbdare întru bucuria de care ne-a făcut iarăși parte, să o avem.

Sf. Părinte! doresc să vă scriu ceva de pe la noi.

Când ne-am scris mai întâi în Oaste, o parte din creștini ne tot arunca învinuire, că pentru ce nu vrea preotul să stea cu noi, că doar numai sectarii țin adunări separate fără de preot. Ne-am adresat dar preotului că vrem să înființăm Oastea. L'am chemat, ne-a ascultat, și în sf. post de Paști am avut adunarea ostașilor la școala primară.

Dar nu am dus-o mult, căci după trei adunări ne-a părăsit fără nici un motiv. Nu înțeleg acest lucru, pe semne diavolul s'a trezit ca nu cumva să scăpăm din mâna lui. Deocamdată Oastea Domnului din comuna Prejmer se află fără conducător. Dar noi nu ne vom descuraja niciodată. Vom lupta necontenit până ni lădări Dumnezeu, omul Oastei lui Hristos.

Stă și în datoria noastră de a lupta, oamenii au prins plăcere mare la adunările Oastei, căci în adunările ținute ni-s'a vorbit din partea preotului simțământul adevăratei evanghelii. Noi ostașii comunei Prejmer, aceia ne-am gândit că ce s'a

întâmplat la frații ostași dela Vama Buzău, prin părintele Vasilescu dela Slon, se poate întâmpla și la noi. Si preotul lor nu a cunoscut adâncul înțeles al Oastei, și prin serbarea ce s'a ținut anul trecut s'a pregătit și preotul lor cu un program de vorbiri sufletești, care apoi s'a convins și Sf. sa de rostul care'l are ostașii Domnului. De aceia am rămas cu gândul să facem și la noi lucrul acesta, și ne rugăm punete la foaie, că în com. Prejmer jud. Brașov se găsesc oameni care așteaptă din tot sufletul să li se deschidă drum spre Oaste. Suntem la număr 20 înși strânși în jurul acesta că să ne putem petrece și noi ca ceilanți frați ai Oastei timpul acesta în cele sufletești. Căci numai aşa ne vom putea mândri ticălosul nostru suflet cel decăzut în păcate de tot felul. Si aşa să putem pescui mai ușor suflete.

Noi altă putere nu avem decât aceia, ne rugăm, având încredere în Domnul că ne va trimite ajutorul de care avem lipsă. Poate s-ar găsi un om al Oastei să se ostenească până la noi, făcându-și prin aceia o sfântă datorie pentru suflete în Domnul.

Gândul l'am avea la pă. protopop Nistor dela Sf. Gheorghe, că e mai în apropiere și a mai fost pe sate în jud. Brașov. Domnul să-i ajute și poate s-ar mai găsi cineva să îl însoțiască, să ne facă plăcere. Timpul dorim să îl stim ca să ne putem pregăti.

Nicolae Pisăl,
com. Prejmer, jud. Brașov.

De când în Oaste am intrat.

*De când în Oaste am intrat,
Viața noastră s'a schimbat
Si-acum noi trăim frumos
Ca ostași ai lui Hristos.*

*Azi, în loc de băutură,
Noi avem Sfânta Scriptură,
În care citim mereu
Si vorbim cu Dumnezeu.*

*Azi, în loc de cărți de joc
Pe care le-am dat în foc
Avem o foaie creștină
Care ne aduce lumină.*

*Azi, când vine-o sărbătoare,
Mergem toți la închinare
La bisericuță sus
Si cântăm pentru Isus.*

*Azi petrecem creștinește,
Așa cum Domnul voește
Si cum El însuși ne-a dat
Pildă 'n lume că a stat.*

*Azi, ne dăm seamă deplin
Ce 'nseamnă să fii creștin
Si cum poți să viețuești
Ca raiul să-l dobândești.*

*Doamne Sfinte-Ti mulțumim
Si grozav ne mai căim
Căci mult timp noi am slujit
La Satana cel smintit.*

*Doamne, sunt încă mulți frați
De satana subjugăți
Scapă-i Doamne la liman
Din mreja celui vițean!*

I. Tudusciuc.

Din învățaturile sf. Părinte, Ioan Gură de aur.

Ce spune sf. Părinte despre darul și puterea rugăciunii — Ilie și Achav.

De sigur nimica nu este mai puternic, de cât rugăciunea. Un împărat în haină de porfiră nu este mai slăvit, decât rugătorul, pe carele îl împodobește vorbirea sa cu Dumnezeu.

Precum un om, carele vorbește cu împăratul în prezența întregii oștiri, a comandanților și a Domnilor, prin aceasta atrage asupra-și ochii tuturor și capătă însemnatate; aşa se întâmplă și cu cel ce se roagă. Socotește ce vra să zică, când un om în prezența tuturor Îngerilor, Arhanghelilor, Serafimilor, Heruvimilor și a tuturor puterilor cerești, cu toată bucuria și siguranța se apropie de Împăratul împăraților și culează a vorbi către dânsul? Care cinstă s-ar putea asemăna cu aceasta? Dar nu numai cinstă, ci și un mare folos urmează pentru noi din rugăciune; chiar înainte de a fi primit aceea pentru care ne rugăm.

Adică înăntă ce înținde cinea mânile sale la cer și chiamă pe Dumnezeu, de-o dată retrage inima sa de la toate lucrurile cele pământești, și se strămută cu duhul în viața cea viitoare. El atunci gândește numai la cele cerești, și în timpul rugăciunii nu are nimica comun cu viața cea pământească, dacă însă să roagă bine. Dacă cumva se ajătă mânia lui, ea ușor se poate prin rugăciune; dacă poftele lui se aprind, focul lor lesne se stârge; de lărchinui încă și pisma, el lesne o va alunga, și se întâmplă ceea-ce zice prorocul despre răsăritul soarelui. »Pusai în tuneric și s'a făcut noapte, când se mișcă toate fiarale pădurii; puji leilor răcnesc după pradă și cer dela Dumnezeu hrana lor; când însă răsare soarele, ele fug și se târăsc în culcăsurile lor« (Ps. 53, 20—22). Deci precum la ivirea razelor soarelui toate fiarale apucă fuga și se ascund în culcăsurile lor; aşa, când rugăciunea, ca raza soarelui, iasă din gura noastră și din buzele noastre și se luminează sufletul nostru, fug toate patimile cele fără de minte și dobitocești și se ascund în cotloanele lor, numai dacă ne rugăm cu râvnă, cu duh luător a minte și cu sufletul deștept.

De ar veni atunci chiar satana, el va trebui să se depareze, și duhul cel rău să fugă.

Adică precum când stâpânlui vorbește cu o slugă a sa, nu cutează vre-o altă slugă a se apropia și a-i stingheri, aşa cu atâta mai puțin cutează duhurile cele rele a ne stinheri, când noi vorbim cu Dumnezeu cu râvna cuviințioasă prin rugăciune.

Rugăciunea este un liman pentru cei sbuciumați de furtună, o ancoră pentru cei goniti de valuri, un toiac pentru ce-i ce se clatină, o comoară pentru cei săraci, o siguranță pentru cei bogăți, un ajutor



împotriva boalelor, și o ocrotire pentru sănătate. Rugăciunea face neperitoare bunurile ce posedăm, și cu toată graba preface retele ce ne bântuiesc. De vine o ispătă, ea ușor se alungă, de se întâmplă pierderea averii, sau altceva, ce turbură sufletul, rugăciunea vindecă și această curând.

Rugăciunea este scăpare contra tristeții, temelia veseliei, pricina de bucurie statornică, mama adevăratei înțelepciuni. Cine poate a se ruga din toată puterea, fie cel mai sărac dintre toți, el totuși va fi mai bogat de cât toți; acela însă căruia îl lipsește rugăciunea, de ar sedea chiar pe tron, totuși este cel mai sărac dintre toți.

Achav nu era oare împărat, și nu avea el oare aur și argint mult întru nesfârșire? Dar fiindcă era lipsit de rugăciune, nu s'a dus el oare să caute pe Ilie, pe un om, carele nu avea locuință, nici altă haină, de cât un cojoc prost? »Ce înseamnă aceasta«, am putea noi întreba, »tu carele posezi atât de multe, cauți pe acela, carele nu are nimică?« Așa, ar răspunde el, »căci ce'mi folosesc mie vîstierile mele, când acesta a încuiat ceriul și pe toate le-a făcut nefolosi-toare«. Vezi, că Ilie era mai bogat de cât Achav. Căci până ce el a vorbit și a rugat ploie dela Dumnezeu, împăratul și cu toată oastea sa se aflau în mare nevoie.

Aceasta este puterea rugăciunei!

Rugăciunea este arma cea mai tare, viestierie, carea nici-o dată nu se deșartă, bogăție nesecată, liman fără valuri, temelia a tot repaosul, rădăcina, izvorul, mama tuturor bunăților, mai puternică de cât o împăratie. Adeseori Domnitori împodobiți cu coroană au

crederea sa în Dumnezeu, numai se atingea de trupul cel bolnav, săvârșind o rugăciune curată, și toată boala se depărta. Ceea-ce nu putuse nici bogăția, nici mulțimea slujitorilor, nici meșteșugul și cercarea doftorilor, nici măria puterei împăratești, foarte adeseori a săvârșit rugăciunea unui singur om sărac și nevoias. Așa, puterea rugăciunii a stins și puterea focului, precum la cei trei tineri în coptorul cel încercat, a domolit turbarea leilor, precum la Daniil, a pus capăt războaielor, a curmat bătăliile, a alungat furtunile, a izgonit duhurile cele rele, a deschis porțile cerului, a spart cătușele morții, a alungat boalele, a abătut paguba și nenorocirea, a întărit cetățile cele zguduite, a înălțurat și a ridicat pedepsele cele dumnezești și pânditurile cele omenești.

Deci pentru ca noi să petrecem cu norocire viața aceasta de față și totodată să ne slobozim de păcatele noastre, de apurarea să ne gătim nouă pentru acest scop leacul cel măntuitor al rugăciunei, și să-l amestecăm cu lacrami, cu râvnă, cu îndelungare și cu răbdare. Atunci noi ne vom dobânda o îndestulare statornică și îndulcirea de bunățile cele cerești, de care fie ca noi toți să ne împărtăşim prin harul și iubirea de oameni a Domnului nostru Isus Hristos, căruia împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt se cuvine laudă în vecii vecilor! Amin.

Doctorul.

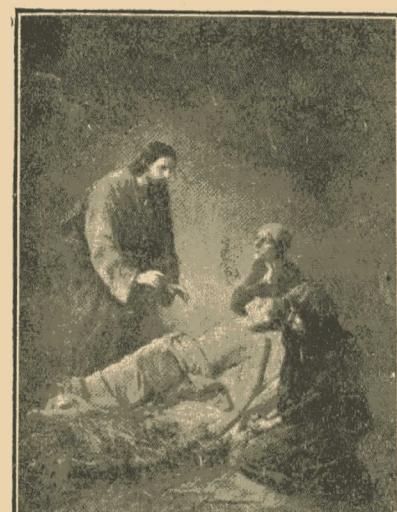
Un om avea o rană grozavă și încercase în multe chipuri să se vindece dar n'a putut.

Intr'o zi, îl cercetă un prieten și-i spuse: „Dragul meu! Eu cunosc un doctor foarte îscusit. Fii bun și du-te la el numai decât! Nu mai aștepta nici o clipă căci ești pierdut. Vino mai curând să-ți arăt drumul și fii sigur că te va vindeca“.

Bolnavul a ascultat de sfatul prietenului său și mergând la acel doctor îscusit l'a vindecat și nu i-a luat nici o plată.

Vă închipuiți, cătă bucurie avea acel om, văzându-se sănătos.

Când s'a reîntors acasă, oamenii din sat s'au strâns roată în jurul lui, iar el le spunea: „Oameni buni! Știți ce rană grea aveam eu. Știți iarăși căci bani am cheltuit pentru ca să mă vindec. Eram pe pragul mormântului. Nu



mai aveam nici o nădejde de scăpare. Imi așteptam din zi în zi sfârșitul. Mă socoteam pierdut.

Dar iată că vine la mine un prieten. Ei bine, acest prieten mi-a spus despre un doctor îscusit și mi-a arătat drumul care duce la el. Eu l-am ascultat și mergând iată m'am făcut sănătos. Când au auzit oamenii din sat, — mai ales cei bolnavi — s-au mirat de îscusința doctorului și o parte din ei

au alergat să se vindece; dar unii nu le venea să credă una ca asta, ba chiar au început să râdă atât de doctor cât și de prietenul bolnavului.

Atunci cel tămăduiț, le-a zis: Oameni buni! De acum puteți să ziceți ce veți vrea. Eu știu că aveam o rană grea și acum sunt sănătos. De aceea pe toate drumurile voi striga: Mare este doctorul meu și foarte minunat!

Iar cât privește pe prietenul meu, nu știu cum să-i mulțumesc și rog pe bunul Dumnezeu să-i dea sănătate și ani mulți fiindcă el mi-a adus o veste frumoasă și mi-a arătat druhul spre doctorul însusit.

Frații ostași! Si noi suntem în chipul omului din această istorioară. Ne

Ioan Tuduscuc, învățător, ostaș al Domnului, Brăhășoaia—Vaslui.

mușcase șarpele diabol și ne pricinuise multe răni grozave. Veninul lui, ne otrăvise sufletul nostru. Aveam de suferit încă mult timp.

Dar iată că un prea iubit prieten al Domnului, ne-a adus pe la casele noastre o veste frumoasă. Ne-a arătat un doctor foarte minunat: pe Isus cel răstignit și ne-a indemnăt să mergem la El. Noi am ascultat sfatul și iată că ne-am făcut sănătoși. Vai! Doamne, ce bucurie pe noi! Slăvit să fie Domnul! Si-acum fiecare la rândul nostru să căutăm să vestim tuturor pe acest doctor minunat.

Celor cari nu ne vor înțelege, să le răspundem întocmai ca și omul bolnav din istorioara de mai sus.

Ce se poate vedea și constata într'un sat bântuit de sectarism — un raport al fraților noștri dela București.

Raportul No. 59 al fraților noștri dela București, spune următoarele constatări de mare preț:

În satul Corbeanca (Tamaș) am fost invitați printre chemare disperată ce să facă de o soră în Domnul prin foia noastră de la Sibiu.

Ca în multe părți, din Vechiul Regat și Basarabia în deosebi, aceiași tristă înfățișare a lucrurilor. Biserica pustie! Nu aducem vină nimănui: nici preoților, nici poporului. Dar aşa este: biserică goală!

O probă: fiind vestiți, mai dinainte, în sat, că vom veni la Biserica, iată că »ostași ai Domnului«, oaspeți de departe, am fost în ziua de 21 lunie aproape 20 de frați și surori, din localitate, știți că? 5 femei și vre-o 3—4 bărbați!

Să făcut slujbă frumoasă. Ostașii noștri au dat minutele răspunsuri la sf. Liturghie. Un fr. ostaș a citit, plin de vibrare sfântă, »Apostolul«. Alt frate ostaș a spus »Crezul« lăsând după fiecare articol de credință fiorul sacru pe care de mult nu l'au mai trăit în obștea bisericei.

Dar toate acestea... în fața unor ziduri goale aproape! Unde erau sufletele în această zi de Duminecă? Le-am întâlnit pe uliți. Le-am văzut în bătătură. Le-am zărit sub umbra la cărciumă. Le-am văzut la primărie... Dar la Biserică nu!

De ce le-a devenit lor urâta Biserica? De ce au ajuns nepasători față de Ea? Si, mai ales, de ce atâția din cei mai buni fii ai satului și-au făcut adunare aparte în care se predică alte învățături de cât ale Bisericei?

Nu vom aduce judecăți nici slujitorului Sfântului Altar și nici fraților rătăciți și nepasători. Dar lucrurile, din nefericire, aşa stau! Căută-oare autoritatea bisericească să vadă cum sunt stările de lucruri? Sau să mărginită opri de a da o mână de ajutor precum ni-a fost dat să vedem în atâtea locuri din Arhiepiscopia Ungro-Vlachiei, pe cei cari umblă în rânduială, întru dreapta învățătură, dar au păcatul de a fi mireni?

Oare dacă oamenii nu vin la Biserica — și rău fac! dar din nenorocire aşa este, nu este o datorie de prima grija ca să meargă Biserica la ei? De ce uită cinstiții slujitori ai Ei că marele Păstor le-a spus »Mergând, învățați toate neamurile...« De ce se cramponează păstorii în vorbele acestea »Să vie la Biserică...« Si dacă nu vin? De ce uită oare preoții (cei mai mulți dintre ei) că păstorul cel bun merge după o oaie rătăcită, lăsând pe cele 99, ca să o aducă la turmă și bucuria lui atunci este și bucuria îngerilor?

După prânz »Oastea Domnului« a alcătuit un program cu rugăciuni, predică, citiri, cântări și comunicări la care au luat parte foarte mulți să-

teni și copiii școlii. Adunarea a avut loc în curtea Bisericii, în fața preotului, învățătorului și autorităților. Au venit la adunare și cei din afara Bisericii.

Fr. Oprisan a vorbit despre Evanghelie ca *talisman de jertfă* și, în legătură cu predica de pe munte ce să aibă în ziua aceia la Biserică, ca *talisman de dumnezească învățătură*. Evanghelia e o pânză minunată a cărei *urzală* este învățătura împărației cerurilor și a cărei *bătătură* este sâangele lui Hristos »care curăță ori ce păcat«. Cu pilduri bogate, purtătorul nostru de cuvânt, a scos din tezaurul Bisericii experiențe de viață cu Hristos și chemare pentru sufletele ce dorm în nepăsare ori merg alături de Biserică pentru că o confundă cu preotul sau cu unii »creștinii de nume« ca aceia cari în ceasul când noi petrecem duhovnicește, ei jucau și chiau alături la cărciumă serbând păgânește, ziua Domnului! Fr. Oprisan a comunicat, pentru cei rătăciți, în deosebi ce spune catehismul Bisericii noastre (pag. 90) »Creștinii ortodoxi să nu meargă la jocurile oprite și priveliștele teatrelor și nici să urmeze obiceiurile păgânești«, și opreliștea canoanelor. Aceasta ca să se vădească învățătura cea sănătoasă a sfintei Biserici pe care toți cei ce o calcă vor avea a răspunde — fie preoți, fie mireni. Dar nici o călcare, din partea ori cui ar fi, nu îndreptățește pe cineva a părăsi Biserica!

Adunarea a dat roade. Mulți săteni au primit adevărul. Unul a cerut să cumpere Scriptura. Altul să intereseze de aproape de »Oastea Domnului«. Aproape toți ascuțătorii nu se mai îndurau să se despartă de noi după 4 ceasuri de înpreună lucrare.

Din tot ce să aibă petrecut, să desprins un adevăr: Neyoia de a se face și peste săptămână o adunare. O adunare ortodoxă. De lămurire. De chemare. De căștigarea pozițiilor pe care le-a pierdut Biserica.

Se cuvine a remarcă osârdia întru totul rară a preotesei satului.

Secretariatul Oastei.

Rugă!...

...Si-acum, trezit, c'an zori de zi
Stau buimăcit, plângând amar;
Aștept, când Tu te vei ivi,
Să mă primești, la-al Tău altar.

Doresc, o, inima-mi dorește,
Să fiu realtoit în viață.
Mă rog și gura mea șoptește:
»Să fiu din Tine, o mlădiță!«

Viață nouă, trăită în Tine
Umbră dulce, de suferință...
In valuri aspre, sau unde lîne,
Să fiu, o, Doamne, mai lângă Tine.

I. Marini, înv.-ostaș.

Rugăm a vă reînnoi abonamentul.

Istorioare mici cu înțeles mare.

Punctul pe i.

»Că am zic vouă: până ce va trece ceniul și pământul, o iota sau o cîrtă nu va trece din lege, până se vor împlini toate« (Matei 5, 18).

Ce adevăr mare este în aceste cuvinte, luate din evanghelia Duminecii trecute!

Dacă din cuvântul »i«, iezi punctul pus pe el; nu mai poți ceti cuvântul (Hristos). Așa se întâmplă și când cerci să strechi păcatele. Ti se par unele mărunte, dar ele răstoarnă mântuirea.

Dacă din cuvintele ce le vorbim, luăm vocalele, ele nu se mai pot ceti. Spre pildă, dacă din cuvântul »Hristos«, iezi vocalele: »i« și »o«, rămân literele *Hrsts*, cari nu se mai pot ceti, oricât și-ai forța gura. Tot așa, dacă din cuvântul



»creștin«, iezi vocalele »e« și »i«, rămân literele *crștn*, cari nu se pot ceti pentrucă *vocalele dau viață și graiu cuvintelor*.

»Creștinismul de azi este un creștinism fără »vocale«, pentrucă lipsește din el tocmai miezul, viața. Au rămas din el numai »consonantele« — găocile — cari nu se pot ceti. Cuvântul »creștin« — în înțelesul cel larg de azi — ar trebui, după dreptate, să se scrie »crtn« — căci atât a mai rămas din creștinătatea celor ce trăiesc în pace cu toate modele și păcatele de azi.

Deci, război tuturor păcatelor!

(Din vorbirea ținută ostașilor din Sibiu).

In Oaste au mai intrat:

Din comuna Gorod-arsa: Mihai Pojoni și soția Ana și cu copiii Floarea Constanța și Ana, Marian Pojoni și soția Maria și mama lui Ana și cu copiii Maria, Ioan, Lina.

Din Chislaz (jud. Bihor): B. Popp Ioan cu soția Maria și fiili, Gal Mihai cu soția Ana și fiili, Vasile Vereș cu soția Ana și fiicele, Vereș Gheorghe cu fiili, Nica Illeana, Iarca Marie și fiil, Horgoș Illeana, Farcaș Ana, Chereji Maria, Laslău Floare, Nemeș Mărioara, Bogdăni Floare.

Din Simeria Veche (jud. Hunedoara): Iosif Mermezan, Reveca Mermezan, Sofia Beldesc, Nic. Faur Ana Faur, Adam Solea, Teodor Maria, Ioan Faur, Illeana Bordeu, Juja Neguiesc.

Atragem atențunea ceterilor noștri asupra minunatei predici despre rugăciune a sf. Părinte Ioan Gură de aur, dela pagina 2. Cetii cu luare aminte această predică și veți afla ce daruri se revărsă peste rugăciunea cea adevărată și ce minuni poate face rugăciunea cea adevărată.

Din Lugoj (jud. Severin): Aurora și Mărioara.

Din Muncelul-de-sus (j. Roman): Costachi Patnoschi.

Din Bistra (jud. Turda): Danciu Iosif. — Din Sohodol Vârsi (j. Alba): Dumitru Fluvie, Todoruț Neti, Bancu Alexandru și soția Bancu Măria, Ancu Măcinica, Bara Lina.

Din Roman: Nicolae Canachi.

Graiul Credinței^{*}

Bătrânlui diac al bisericei noastre îi râdea un ochiu și-i plângea celălalt. Întocmai ca împăratului din povești.

Îi râdea un ochiu, că-i nimrise acasă, de câteva zile, băetul cel mai mare, de prin împărăția morții, de pe front. Și era sănătos ca mărul, rumen ca trandafirul și cu stele de aur la guler. Iar celălalt ochiu îi plângea, căci feciorul învățase doctoria prin scoalele cele finale, era meșter îscusit de tămăduirea boalelor, slăvit de toată lumea, dar îi lipsea credința. Nu credea în nimic din câte spune popa și sfânta evanghelie.

Şoptea în taină neamurile și povestea vecinii că n-ar mai da nimic pe preoți și pe biserică. Cică, să le fi spus, că omul n'are în el suflet, ca dobitocul și că, iartă-ne Maică Precistă, n'ar fi nici Dumnezeu, numai »natura«.

Bietul diac, care slujise cu para credinței vechea strană a bisericii, din primăvara tinereții până acum în iarna bătrâneței sale, era măhnit adânc. Se opinea că tatăl din Evanghelie să-și opreasă băetanul pe muchia prăpastiei, dar el nu voia.

Intr'o zi de vară — istorisese mai departe scriitorul — tatăl și feciorul au plecat la hotar. Pe drum, tatăl încerca să-și convingă fiul despre credința în Dumnezeu. Dar totul se părea zadarnic. Pe urmă, ajunseră la o rugă (cruce) de hotar.

Se opriră. O cruce de piatră albă se înălță în aer. Iar din poala ei curată țășnea un izvor cu apă limpede.

Lângă ea întâlniră o cofiță cu apă, proptită de un trunchiu. Stăpâna cofiței era o copilă de școală, care stătea îngenunchiată în fața crucii. Buzele ei, ca două cireșe roșii murmurau o rugăciune.

Tată, mă doare inima, văzând cum se înșală atâtea ființe nevinovate! Vezi, cum se înșală atâtea ființe nevinovate! Vezi, cum îngrenunche și biata copilă în fața acestei cruci neputincioase? Și cum se roagă, cu mânuțele încrucișate, lui Hristos?! Cere cu incredere să-i împlinească dorul inimii ei nevinovate! Dar Hristos n'o ascultă! căci este neputincios ca și crucea lui și sărmăna mititică rămâne înșelată. Hristos și Maria și Iosef au putrezit de mult în sânul pământului. Ei nu se mai amestecă în treblele muritorilor...

Se aproape de copilă, o privi lung cercetător. Era ca de 7 ani, purta o haină, cenușie. Desculță, cu părul desvelit, ochii și-i ținea închiși pe jumătate. Se ruga din inimă, din suflet. Buzele ei murmură:

Doamne, ajută tatălui! Doamne, nu-l lăsa la rău!

Doamne, scapă-l din bătaie! Că tătucul era aşa de bun! Și mama îi singură și tot plângă.

Tătucul îi zise:

— Tu ce faci aici, copilă?

Ea tresări speriată, își deschise larg ochișorii înlăcrămați și privea cu sfială la cei doi străini cari o cercetau aşa de adânc cu ochii!

— Eu? Mă rog.

— Dar n'ai alt lucru mai bun? Uite, cum se joacă în vale o ceată de copii! Mergi și te joacă și tu! Lasă pe cei bătrâni să se roage!

— Eu mă rog pentru tătucul meu dus la bătaie. Mă rog să-l ferească Dumnezeu de rele! Tătucul m'a învățat că rugăciunea îi primită ca tămâia înaintea Domnului!

— E poveste copilă! Du-te și te joacă: Dumnezeu nu-ți are grije! — îi zise iarashi tătucul Doctor.

— Tătucul mă învăță că Dumnezeu se îngrijește și de puii de vrabie, că-i Tatăl nostru cel din ceruri!

— Minciună!

Tătucul nu m'a învățat minciuni! Tătucul n'a fost minciнос! Și nu mă lăsa nici să mint!...

— Tu nu știi încă ce-i adevărul! Spune, aveți voi acasă Cruce?

— Avem.

— Atunci pentru ce ai venit aici să te rogi?

— Nu știi?

— Nu.

— E făcătoare de minuni.

— Cum?

— Poate scăpa de moarte pe tătucul.

— Și?

— Să-l poate aduce acasă!

— Apoi?

— Poate opri lacramile mamii.

— De unde știi?

Au adus odată un om nebun înaintea ei și s-au rugat preoții pentru el, aici, și el și-a căpătat iarashi mintea! Roagă-te și dumneata cu mine că ți-o poți dobândi și d-ta. Dumnezeu e bun! Poate să-ți ajute! Să-ți dăruiască iară mintea! Vino!... Și se roagă și moșul pentru d-ta, că-i diacul bisericii noastre...

Și fetița începu a se ruga mai departe.

Tată și fiul rămaseră încremeniți. Nu se aștepta că un astfel de grai al credinței. Abia-și reveniră.

Cu-n zâmbet binevoitor își luă tatăl de braț pe fiul său, pe doctorul cel lăudat, pe ofițerul cu guler aurit și-i vorbi cu bunătatea inimii de părinte bun:

— Vezi, dragul tatii, că la noi copile de școală țin lectii mai înțelepte decât filozofii tăi?...

A. Nanu.

^{*}) Această minunată povestire am luat-o dintr-o revistă. E scrisă de scriitorul nostru creștin, A. Nanu; unul din foarte puținii noștri scriitori cari s'au acățat în unghița evangheliei. Și ce căstig mare este acesta pentru lucrul Domnului! Scriitorul A. Nanu ne-a ajutat și pe noi cu minunate poezii religioase »Cântă sluga Domnului«. În numele Domnului îl rugăm să ne ajute și pe viitor cu talantul cel are dela bunul Dumnezeu.

Dela Oastea Domnului din sf. Gheorge

55 elevi și eleve ostașe în cercetarea bolnavilor din spitale — mângăiletoarea prelegere a părintelui protopop, Aurel Nistor.

În orașul Sf. Gheorghe s'au înscris în Oastea Domnului 55 elevi și elevi dela gimnaziul de fete și băieți. Profesorul lor de religie pă. protopop Aurel Nistor le-a vorbit mult despre viața adevărată creștină, despre Oastea Domnului, dându-le mai multe cărți »Intrați în Oastea Domnului«. — A ținut în sala de gimnastică o prelegere cu proiecțiuni despre viața lui Isus, la care a asistat toți elevii și elevele.

Dorind să-i pregătească pentru opera de ajutorare a bolnavilor, și să-i deprindă cu suferință precum și să-i obiceiuască cu spitalul, să nu-l considere ca un loc de groază, ci ca un loc de ajutorare a celor bolnavi, le-a dus în două rânduri elevele. Prima-oară a dus clasa a II-a cari au dus buchete de flori, dându-le femeilor bolnave, măngăindu-le cu vorbe blânde. — A treia zi elevele au pregătit sub conducerea profesoarei de gospodărie D-sra Oancea, prăjiturii. — Toate elevele celor trei clase — la cari s'au alăturat și elevele cari nu erau ortodoxe — au plecat sub conducerea pă. protopop la spital, unde au vizitat pavilioanele femeilor bolnave și au împărtit fiecarei flori și prăjiturii. Cele rămase le-au dat surorilor îngrijitoare să le dea bărbăților bolnavi.

După plecarea elevelor părintele protopop a ținut bolnavilor, cari puteau părăsi patul și cari erau adunați cu toții într-o sală, o prelegere cu proiecțiuni luminoase din viața Mântuitorului. — Fiind că majoritatea bolnavilor erau maghiari, prelegerea a ținut-o în limba română și maghiară. Au asistat și câteva surori — catolice maghiare — precum și câteva doamne române și maghiare, cari erau întâmplător în spital. — Numai în astfel de momente își dai seama, ce înseamnă pentru un bolnav un cuvânt de mângăiere și de îmbărbătare dela Domnul, adus prin graiul unui semen al tău.

Când s'a arătat chipul Samarineanului milostiv, cum se aplăca cu iubire spre Iudeul nenorocit din tărâna drumului și când pă. protopop le-a vorbit despre suferință, ca încercare a credinții, ca mijloc de îndreptare a vieții și ca răscumpărare din păcat, îndemnându-i a-și purta cu răbdare suferința boalei, auzeai suspinul de ușurare și cuvinte de rugăciune, eșite din inimă. — Bolnavii au mulțumit călduros pentru balsamul credinței, turnat pe bietele lor inimi rănite și l-au rugat cu lacrimi în ochi pe pă. protopop să-i mai cerceteze cu astfel de frumoase îndemnuri și mângăiere duhovnicească.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Oastea Domnului din Lugoj, la Fădimac.

În 5 Iulie, Oastea Domnului din Lugoj la învățuirea vrednicului nostru preot Nicolae Vancea ne cercetează comuna noastră. După Utrene, poporul pleacă în marginea comunei, unde așteaptă sosirea fraților ostași.

La ora 9, sosesc în marginea comunei 32 ostași conduși de fratele Const. Drăghici și sora Ana Matei. Din marginea comunei se formează rândurile de căte săse în frunte cu steagul Oastei și în cântări parcurg până la sf. Biserică unde pă. N. Vancea cu bătrâni întâmpină pe frații ostași. Tine o scurtă cuvântare arătând soartea omului și păcatele lui la care poporul lăcramează în urma predicei atât de mișcătoare. În numele ostașilor vorbește fratele C. Drăghici arătând scopul venirii lor în loc.

La ora 9'30 se începe sf. Liturghie, răspunsurile le dau frații ostași. La Priceasnă predică pă. N. Vancea explicând evanghelia zilei arătând și scopul venirii Oastei. Sf. Biserică este ticsită, după sfânta slujbă toți ostașii sunt conduși la locuința părintelui. După masă la ora 2 se începe Vecernia, după Vecernie se desfășoară programul. Lume foarte multă, se începe cu Polileul și continuă cu cântări și declamări. Declamă mai mulți copii din Oaste și din parohie. Ne declamă și fratele C. Drăghici câteva poezii proprii cari au stârnit admirarea tuturor mai ales

poezia plugarului. Toată lauda și recunoștința se cuvine fraților ostași din Lugoj și în special fratelu C. Drăghici și sora Ana cari au condus Oastea. Am tot cetit în foia părintelui despre vrednicia lor dar acum am avut fericirea să și cunoaștem pe sora Ana Matei femeia evlavioasă.

Venim și pe această cale să mulțumim fraților ostași din Lugoj pentru dragostea ce ne-au arătat.

Îndoită cinstă și recunoștință se cuvine părintelui nostru Nicolae Vancea care de un an și jumătate de când ocupă slujba de Păstor al acestei comune infectată de secante lucrează zi și noaptea pentru lucru Domnului și reducerea rătăciilor pe calea adevărată, rugând pe bunul Dumnezeu să ni-l țină într-un mulți ani pentru a-și termina lucrul început.

Silviu Matei,
pres. com. sc.

În Oaste au mai intrat:

Din Batiz (jud. Huned.): Ioan Predoni.

Din Sf. Maria (jud. Huned.): Todosi Leontin, Stancioi Ioan și soția Evața, Durlescu Vilma.

Din Giubega (jud. Dolj): Ion Gh. Miu.

Din Ploiești (jud. Prahova): Ioan Chirca și soția Maria și fiul Virgil.

Din com. Șirșel (jud. Baia): Vasile I. Niță.

Din Gherman (jud. Timiș-T.): Ana Berlovan, Verșavia Bojin, Iuliana Rămneanu și Sosa Obradovici.